

РЕШЕНИЕ

№ 11868

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря БВИ
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20221110103330 по описа за 2022 година

РЕШЕНИЕ

28.10.2022 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на десети октомври през две хиляди и двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря БИ, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. д. № 3330/2022 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ЮБЦ“ ЕООД срещу И. Д. А., в която се твърди, че ищецът е придобил вземания срещу ответника по силата на договор за цесия. Поддържа, че между цедентът „БТК“ ЕАД и ответника имало облигационни отношения, като били предоставени далекосъобщителни услуги по силата на договор от 27.05.2018 г. Навежда доводи, че ответникът не бил изпълнил задълженията си по договора с цедента, като дължал сумата от 08.05.2018 г. до 07.08.2018 г. в размер на 89,74 лева. Излага подробни съображения от правна страна за дължимост на претендираното вземане, като сочи, че цесията е била надлежно съобщена на ответника. Поддържа, че е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, но същата била връчена на ответника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което имал правен интерес от предявените искове. Иска да бъде признато за установено, че ответника дължи претендираната суми, както и присъждането на деловодни

разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника, чрез особен представител, като е направен отвод за нередовност на исковата молба, тъй като от последната не ставало ясно кои са обстоятелствата на които ищецът основава искът си. Поддържа, че искът е недопустим, тъй като искът бил подаден от цесионера, който не бил носител на правото на иск. Навежда доводи, че не било ясно каква или какви услуги са предоставяни и при какви параметри, съответно какво било количественото и качественото изпълнение, като сочи, че това водело и до нищожност на самата сделка – поради липсата на предмет. Излага съображения, че по делото нямало данни цесията да е била надлежно съобщена. Развива аргументи във връзка с представените писмени доказателствени средства, като прави, че същите не могат да установят релевантните обстоятелства по делото. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Иска отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, във вр. чл. 99 ЗЗД във вр. чл. 229 ЗЕС, във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД.

Спорното материално право е обусловено от осъществяване в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** наличието на валидно възникнало облигационно отношение между страните по договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги; **2)** да са предоставени на ответника далекосъобщителни услуги, съобразно уговореното в договора; **3)** да са налице валидно извършени цесии по силата на които ищецът да е придобил вземането за неустойка срещу ответника, които цесии да са надлежно съобщение на ответника.

От извършена служебно справка от съда по реда на чл. 23, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ и представен договор за покупко-продажба на дружествени дялове се установява, че ищецът е променил търговската си фирма, като същият е с нова такава – „УС“ ЕООД.

Представен е договор за мобилни услуги (далекосъобщителни услуги) от 27.05.2018 г., сключен между „БТК“ ЕАД от една страна, в качеството на доставчик и И. Д. А. от друга страна, в качеството на абонат. По силата на договора доставчика се е задължил да предоставя мобилни услуги по абонаментен план Vivacom Mobix 60 LTE, като абонатът се е задължил да заплаща месечна абонаментна цена в размер на 21,80 лева на месец.

Договорът за мобилни услуги представлява частен диспозитивен документи, който е подписан от страните, като при липса на доказателства за неговата неавтентичност, същият обвързва от страните от обективирани в негов волеизявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК.

По правната си същност договорът за предоставяне на мобилни услуги представлявала двустранен, консенсуален, възмезден, комутативен договор по силата на който за мобилният оператор се пораждаат следните облигационни задължения: **1)** да предостави „електронна съобщителна услуга“ по смисъла на § 1, т. 17 ДРЗЕС – т.е. услуга включваща пренос на сигнали по електронни съобщителни мрежи, включително услуги по преноса, осъществявани чрез мрежи за радиоразпръскване; **2)** да изпълни точно – в количествен, качествен и темпорален аспект с грижата на добрия търговец (арг. чл. 302 ТЗ), така че да осигури безпрепятствена възможност на насрещната страна да ползва реално от предоставената услуга. А за насрещната страна по договора се поражда задължението да

заплати ползваното количество електронни съобщителни услуги – за мобилна телефония, мобилни съобщения и мобилен интернет.

По делото са представените следните писмени доказателствени средства: **1)** Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 16.10.2018 г., сключен между „БТК“ ЕАД от една страна в качеството на цедент и „С. Г. Груп“ ООД от друга страна в качеството на цесионер, като по силата на уговореното в договора цедентът прехвърля на цесионера вземания, съобразно приложение № 1 към договора, което приложение е неразделна част от договора; **2)** Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 01.10.2019 г., сключен между „С. Г. Груп“ ООД от една страна в качеството на цедент и „ЮБИЦ“ ЕООД от друга страна в качеството на цесионер, като по силата на договора цедента прехвърля на цесионера вземания, които е придобил по Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 16.10.2018 г., сключен с „БТК“ ЕАД; **3)** Извадка от приложение № 1 към договор за цесия от 01.10.2019 г. и потвърждение за извършена цесия, като е отбелязано, че по отношение на ответника е прехвърлено вземане за сумата от 89,74 лева; **4)** месечна сметка № 1247657174/08.06.2018 г. за сумата от 46,14 лева; **5)** месечна сметка № 1249344585/08.07.2018 г. за сумата от 67,94 лева; **6)** месечна сметка № 1251001704/08.08.2018 г. за сумата от 89,74 лева; **7)** кредитна сметка № 1252690034/08.09.2018 г. за сумата от 262,81 лева.

Настоящият съдебен състав счита, че по делото не са ангажирани никакви доказателства, че твърдените мобилни услуги са реално предоставени. Издаването на едностранно подписани от ищеца фактури и сметки, каквито са представени в хода на производството, нямат доказателствената сила да установят пълно и главно обстоятелството, че ответникът реално е ползвал мобилните услуги, респ. че е имал възможност да ги ползвал, поради което същият **не дължи** да заплати съответното потребление или абонаментен план. Тъй като ищецът носи доказателствената тежест да установи този факт пълно и главно, то с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, настоящият съдебен състав следва да приеме неустановеният факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. Този извод на настоящият съдебен състав се извежда и *ex definitione* от определителната правна норма на § 1, т. 17 ДРЗЕС, според която „електронна съобщителна услуга“ е услуга, обичайно предоставяна по възмезден начин, която изцяло или предимно включва пренос на сигнали по електронни съобщителни мрежи, включително услуги по преноса, осъществявани чрез мрежи за радиоразпръскване, без да се включват услуги, свързани със съдържанието и/или контрола върху него. В обхвата на електронните съобщителни услуги не се включват услугите на информационното общество, които не се състоят изцяло или предимно от пренос на сигнали чрез електронни съобщителни мрежи. Тоест по дефиниция ищецът, следва да установи, че е предоставил възможността ответника да ползва съответната мобилна мрежа до която е доставил сигнал, радиоразпръскване и т.н.

На следващо място е необходимо да се отбележи и обстоятелството, че ответника не е доказал, че действително са му цедирани процесните вземания.

Съдът, като извърши съвкупна преценка на събраните по делото писмени доказателствени средства намира, че ищецът не е установил пълно и главно, че претендираните вземания действително са му били цедирани, респ. че се касае за едни и същи вземания, произтичащи от твърдения договор за потребителски кредит. Настоящият

съдебен състав намира, че представените два договора за цесия и Извлечение от приложение № 1 (л. 18 в кориците на делото) нямат необходимата доказателствена стойност да установят, идентичността на претендираните вземания, доколкото очевидно не съвпадат с претенцията на ищеца – по размер, имат също така неясно основание, като е налице и противоречие с останалите доказателства по делото досежно дължимите суми, поради което не може да се направи извод вземания за какво са били цедирани (ако цесията изобщо е породила действие), като в случая е приложимо и правилото на чл. 178, ал. 2, изр. 1 ГПК, че съдът оценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства по делото. В случая се касае за частен свидетелстващ документ, който се ползва с формална доказателствена сила. Формалната доказателствена сила както на официалните, така и на частните документи, се отнася до факта на писменото изявление и неговото авторство – чл. 180 ГПК. За разлика от официалния свидетелстващ документ, частният свидетелстващ документ няма материална доказателствена сила, освен ако съдържа неизгодни за издателя му факти, в който случай има силата на извънсъдебно признание. Това обаче не означава, че частният свидетелстващ документ няма никаква доказателствена стойност. Доказателствената стойност на частните свидетелстващи документи се преценява от съда по вътрешно убеждение с оглед на всички обстоятелства по делото – така **Решение № 136 от 14.05.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6554/2014 г., IV г. о., ГК; Решение № 88 от 23.04.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4766/2013 г., III г. о., ГК**. Когато по делото не са сочени, респ. не са събрани други доказателствени средства и вземанията са оспорени, то това е достатъчно, за да съдът да направи извод, че твърденият факт не се е осъществил пълно и главно в обективната действителност. Нещо повече, извадката от документ на който страната основава вземането си е допълнителна индиция за приложението на чл. 178, ал. 2 ГПК, което е индикация за съда за евентуално скриване на неизгодни за страната факти, доколкото същата предоставя на страна избирателно възможността писменото доказателствено средства да бъде преценено в цялост, включително и с оглед останалите събрани по делото доказателствени средства.

С оглед гореизложеното и за пълнота трябва да се отбележи, че в случая по делото не е представено приложение № 1 към Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 16.10.2018 г., поради което и съдът не може да направи извод изобщо какви вземания са били цедирани с процесната верига от цесии, съответно дали за първоначалният титуляр на вземанията – „БТК“ ЕАД, действително са били налице вземания, които да са били предмет на процесната цесия. Ето защо и с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

Следователно – предявеният иск е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноси разполага само ответникът. Последният не е поискал присъждането на деловодни разноси,

като не е доказал, че реално е сторил такива, поради което и не следва да му се присъждат деловодни разноски, съобразно правилото на чл. 78, ал. 3 ГПК.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск от „УС“ ЕООД (с предишна търговска фирма „ЮБЦ“ ЕООД), ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: гр. ...., **срещу** И. Д. А., ЕГН: ....., с адрес: гр. ...., за признаване за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, във вр. чл. 99 ЗЗД във вр. чл. 229 ЗЕС, във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, **че** И. Д. А., ЕГН: ..... **дължи на** „УС“ ЕООД (с предишна търговска фирма „ЮБЦ“ ЕООД), ЕИК: ....., сумата от 89,74 лева, представляващи стойност на далекосъобщителни услуги по договор от 27.05.2018 г., сключен с „БТК“ ЕАД за периода от 08.05.2018 г. до 07.08.2018 г., вземанията по който договор са били цедирани на „УС“ ЕООД с Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 16.10.2018 г., сключен между „БТК“ ЕАД от една страна в качеството на цедент и „С. Г. Груп“ ООД от друга страна в качеството на цесионер и Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 01.10.2019 г., сключен между „С. Г. Груп“ ООД от една страна в качеството на цедент и „ЮБЦ“ ЕООД от друга страна в качеството на цесионер, за която сума е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 21.07.2021 г. по ч. гр. д. № 37496/2021 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от съобщението пред Софийски градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____